

ZÁSADA ROVNÉHO ZACHÁZENÍ A ZÁKAZU DISKRIMINACE VE VEŘEJNÉM ZADÁVÁNÍ

PRINCIPLES OF EQUAL TREATMENT AND NON- DISCRIMINATION IN PUBLIC PROCUREMENT

Kateřina Burešová

Západočeská univerzita v Plzni, Právnická fakulta

ABSTRAKT

Příspěvek se věnuje dvěma základním zásadám zadávání veřejných zakázek, které se uplatní v důsledku platnosti Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES ve všech členských státech Evropské unie při zadávání veřejných zakázek. Vývoj zásad obsažený v úvodu příspěvku nabízí ucelený přehled o důvodech implementace předmětných zásad v rámci celé unie. Příspěvek dále analyzuje aplikaci zásad na současné veřejné zadávání.

ABSTRACT

This contribution addresses two fundamental public procurement principles that apply as a consequence of the application of Directive 2014/24 / EU of the European Parliament and of the Council of 26 February 2014 on public procurement and repealing Directive 2004/18 / EC in all the Member States of the European Union public procurement. The policy development contained in the introduction of the paper provides a comprehensive overview of the reasons for the implementation of these policies across the Union. The contribution further analyzes the policy application for current public procurement.

ÚVOD

Pro oblast veřejného zadávání je již tradiční, že vlastní zásady český zakázkový zákon¹ výslovně uvádí v samém úvodu legislativního textu. Obdobně jako v České republice k tomu přistoupil i slovenský zákonodárce, když v zákoně č. 343/2015 Z.z., o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, uvedl zásady, kterými se veřejný zadavatel a zadavatel musí řídit.² Společně oba předpisy v souladu s evropskou úpravou uvádí zásadu zákazu diskriminace, rovného zacházení, transparentnosti a přiměřenosti. Oproti české verzi pravidel veřejného zadávání, slovenský zákon explicitně zmiňuje i zásadu hospodárnosti a efektivity. Tyto zásady český zákon neuvádí, ale jejich účinnost a aplikace je dovozena z jiných skutečností.³

Zásady veřejného zadávání jsou specifické. Je třeba si uvědomit, že veřejné zadávání není ničím jiným než zvláštním kontraktním procesem, jehož účelem je zajištění nejvhodnějšího dodavatele poskytujícího plnění hrazené z veřejných finančních prostředků. Takové hospodaření s veřejnými finančními prostředky, má vlastní pravidla, zásady, které platí nad rámec

¹ Zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek

² Viz ust. § 10 odst. 2 zákona č. 343/2015 Z.z., o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov

³ K tomu více viz BUREŠOVÁ, K. Principy zadávacího řízení a principy hospodárnosti, účelnosti a efektivity. In *Trendy v podnikání 2016. Recenzovaný sborník příspěvků*. Plzeň: Západočeská univerzita v Plzni, 2016. ISBN: 978-80-261-0648-7

obecných zásad. Uplatňují se ale právě v rámci kontraktačního procesu a po uzavření smlouvy jen v případech, kdy by mělo docházet ke změnám závazku.⁴ Tedy v takových případech, kdy do vztahu mezi stranami v rámci uzavřené smlouvy vstupují zákonná omezující pravidla.

Zásada rovného zacházení (equal treatment) a zásada zákazu diskriminace (non-discrimination) se vzájemně prolínají a doplňují. Uplatňují se obvykle společně a z tohoto důvodu jsou vždy společně uváděny v právním předpisu. Obě předmětné zásady, tj. zásada rovného zacházení a zásada zákazu diskriminace, se uplatňují ve vztahu zadavatele k uchazeči, resp. dodavateli veřejné zakázky. Na rozdíl od ostatních zásad veřejného zadávání se tedy neuplatní ve všech fázích zadávacího řízení a současně se nejedná o zásady, k jejichž dodržování by byl povinen jiný subjekt než zadavatel, resp. veřejný zadavatel.

Cílem tohoto příspěvku není komplexně popsat působení a podstatu všech zásad veřejného zadávání. Podrobnější rozbor všech zásad významně přesahuje prostor jednoho příspěvku. Pro následující text jsou relevantní pouze dvě zásady, které pojí společné kořeny. Současně ale i možnosti jejich aplikace.

VÝVOJ ZÁSADY ROVNÉHO ZACHÁZENÍ A JEJÍ DEFINICE

V nulté⁵ a první⁶ generaci evropských zadávacích směrnic nebyly zásady vlastně vůbec definovány, resp. přímo uvedeny. Jejich přímá aplikace nevyplývala z těchto směrnic. Podstatu zásady rovného zacházení poprvé vyložil Soudní dvůr v případě „Storebaelt“⁷, čímž ji umožnil využít v aplikační praxi. V předmětném rozsudku Soudní dvůr uvedl, že podstatou zásady rovného zacházení je požadavek, aby všichni uchazeči měli stejné zadávací podmínky, což následně zajišťuje objektivní posouzení jejich nabídek. Soudní dvůr si byl vědom, že zásady nejsou v zadávací směrnici výslovně uvedeny. Považoval však podstatu zásady rovného zacházení za elementární součást zadávací směrnice, jejímž účelem s ohledem na její preambuli bylo zajistit soutěžní prostředí na poli veřejného zadávání, a to tak, aby jasná pravidla vycházela z předem stanovených hodnotících kritérií a podmínek pro přidělení zakázky.⁸

Evropský soudní dvůr poměrně často používá v odůvodněních svých rozhodnutí odkazy na zásadu rovného zacházení. Přesto stále neexistuje jednotná definice, která by zahrnovala všechny dosud judikované skutkové podstaty obsahující takový odkaz. Pro pochopení pojmu samého je třeba vycházet z obecných proklamací komunitárního práva. Právě rovnost je totiž jedním ze základních pilířů zásad, na nichž je komunitární právo vystavěno.⁹ Původně ale byla zásada rovného zacházení i v komunitárním právu vztahována k rovnosti státní příslušnosti k jednomu z členských států a její využití v jiných oblastech komunitárního práva muselo být postupně (zejména Soudním dvorem) dovozováno.

V judikatuře Soudního dvora, která je v tomto ohledu bohatá,¹⁰ byla zásada rovného zacházení pro různé situace vyložena a následně i aplikována. Lze ji definovat jako princip

⁴ Viz ust. § 100 nebo 222 zákona č. 134/2016 Sb. a ust. § 18 zákona č. 343/2015 Z.z.

⁵ Směrnice Rady 71/305 EHS ze dne 26. července 1971 o koordinaci postupů zadávání veřejných zakázek na stavební práce a směrnice Rady 77/62/EHS ze dne 21. prosince 1976 o koordinaci postupů zadávání veřejných zakázek na dodávky.

⁶ Směrnice přijatá dne 18. června 1992 pod č. 92/50/EHS o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby, směrnice č. 93/36/EHS o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na zboží a směrnice č. 93/37/EHS o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce.

⁷ rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 22. června 1993, C-243/89, Komise proti Dánsku, E.C.R. I-3353.

⁸ Dto, odstavec 33.

⁹ Srovnej ARROWSMITH, Sue. *The Law of Public and Utilities Procurement*. 2nd ed. London: Sweet, 2005. ISBN 04-217-5850-3. str. 425.

¹⁰ K tomu srovnej Rozhodnutí Soudního dvora ze dne 19. října 1977 v případě 117/76 a 16/77, Ruckdeschel proti Hauptzollamt Hamburg, E.C.R. 1753, odstavec 7; rozhodnutí ze dne 8. října 1980 v případě C-810/79 Überschar proti Bundesversicherungsanstalt für Angestellte, 1980, E.C.R. 2747, odstavec 16; rozhodnutí ze dne 13. prosince 1984 případ 106/83 Sermide proti Casa Conguaglio Zuccheri, 1984, E.C.R. 4209, odstavec 28.

uplatňující se v obdobných situacích, jež nemají být posuzovány různě, jakož ani různé situace stejně, ledaže je takové zacházení objektivně odůvodněno. Posuzování obdobných situací obdobně vede k rozvoji efektivní soutěže, protože soutěžitelé musí mít v soutěži rovné postavení, resp. rovné příležitosti. Tvorba soutěžního prostředí znamená co nejširší účast soutěžitelů s náležitým tlakem na cenu požadovaného plnění. Rovné postavení v sobě implikuje tři aspekty - získávání stejných informací, získávání stejných příležitostí a stejné zacházení ze strany zadavatele.¹¹

Ukazuje se jako velmi náročné, aby při různorodosti trhu a při respektování tržních pravidel, byly všechny podmínky stanovené zadavatelem považované za podmínky rovných příležitostí. Proto se vždy musí každá podmínka posuzovat s ohledem na její objektivitu, která je relevantní pro naplnění cíle veřejné zakázky. Každá podmínka stanovená zadavatelem musí být založena na objektivním požadavku zadavatele, musí mít přímou vazbu na předmět plnění a nesmí být způsobilá vytvářet překážky soutěžního trhu. Při splnění těchto podmínek sice získává podmínka zadavatele dovolený charakter, ale stále se může jevit vůči určité skupině hospodářských subjektů diskriminačně, tedy nerovně. Proto vlastně další důležitou podmínkou zásady rovného zacházení je její působnost na okruh potenciálních dodavatelů. Těmi jsou totiž dodavatelé, kteří jsou schopni plnit veřejnou zakázku.

V pozdějších generacích zadávacích směrnic je již zásada rovného zacházení přímo vyjádřena v legislativním textu. Je vyjádřena obvykle v preambuli v rámci obecných prohlášení cílů veřejného zadávání, a to na řadě míst, které vytyčují chování zadavatele k dodavateli. Rovněž je pak přímo označena jako jedna ze zásad zadávacího řízení. Na řadě míst směrnice se pak stanoví i konkrétní podmínky, které mají úzký vztah k této zásadě a zavazují k zadavatele určitému chování.¹² Tímto způsobem jsou mu ukládány povinnosti, resp. jsou stanoveny formou nedispozitivního ustanovení.

ZÁSADA ZÁKAZU DISKRIMINACE

Zásada zákazu diskriminace se vytvořila jako součást zásady rovného zacházení. Jsou to dvě velmi často společně vyjadřované zásady, které mají velmi úzkou souvislost, resp. spojitost. V dřívější judikatuře byla de facto zásada zákazu diskriminace ztotožňována se zásadou rovného zacházení. Nyní se taková implikace neuplatňuje a obě zásady mohou existovat i samostatně, i když se to stává spíše výjimečně. V aktuální generaci zadávacích směrnic¹³ jsou obě zásady uváděny výslovně, nicméně samostatnost zákazu diskriminace je zřejmá z řady prohlášení. Slovenský zákazkový zákon, kde sice tyto zásady jsou uváděny těsně po sobě, ale odděleny čárkou, mnohem lépe vystihuje podstatu samostatné a nezávislé existence zásady zákazu diskriminace. Důkazem toho je i slovní vyjádření „*princíp nediskriminácie hospodárskych subjektov*“, což zcela zjevně spojuje aplikaci této zásady na postavení soutěžitelů. Rovněž evropská zadávací směrnice mnohem častěji vyzývá k nediskriminaci. Česká zákazkový zákon ale nehovoří o nediskriminaci, nýbrž zákazu diskriminace, což nemusí být zcela totožné.

Podstatu zásady zákazu diskriminace, resp. nediskriminace je nutné hledat již ve Smlouvě o fungování Evropské unie.¹⁴ Je v ní již historicky zakotven zákaz jakékoliv diskriminace na základě státní příslušnosti (viz čl. 18 SFEU). Podle něj nesmí členské státy Evropské unie

¹¹ Srovnej např. rozhodnutí Soudního dvora ze dne 19. června 2003 případ C-315/01 Gesellschaft für Abfallentsorgungs-Technik GmbH (GAT) v Österreichische Autobahnen und Schnellstraßen AG (ÖSAG).

¹² Např. čl. 29 odst. 5, čl. 30 odst. 3, čl. 41, čl. 56 odst. 3, Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES.

¹³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES ve všech členských státech Evropské unie při zadávání veřejných zakázek.

¹⁴ Dále také jako „SFEU“.

jednat tak, aby diskriminovaly (hospodářské) subjekty pocházející z jiných členských států. Obecné pravidlo se neuplatní pro zajištění rovnosti v jednání vůči subjektům pocházejícím ze stejného členského státu při jednání tohoto státu.¹⁵ Dokonce byla soudní judikaturou připuštěna i opačná (tuzemská) diskriminace, tedy diskriminace vlastních podnikatelů. Členský stát je oprávněn pro vlastní produkty, resp. produkty vyrobené na svém území nebo podnikateli sídlícími na území tohoto státu, vytvářet požadavky na kvalitu vyšší než by požadoval u výrobků vyrobených v jiném členském státě.¹⁶

I diskriminace se obvykle spojovala se státní příslušností k některému z členských států a tedy její historický původ nutno sledovat v základních zásadách samého komunitárního práva. Samostatně se zákaz diskriminace uplatnil až v článku 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES. Ten stanovil, že zadavatel udělující zvláštní nebo výlučná práva provádět činnost v oblasti veřejných služeb jinému subjektu, musí akt, jímž jsou práva udělována, zavazovat tento subjekt k dodržování zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti, pokud se jedná o zakázky na dodávky zadávané třetím osobám. Článek 29 odst. 7 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES zavedl nový druh zadávacího řízení - soutěžní dialog. V tomto druhu zadávacího řízení může zadavatel po uchazeči podávajícím nejvhodnější nabídku požadovat objasnění aspektů nabídky nebo potvrzení závazků plynoucích z nabídky. Podmínkou takového požadavku ze strany zadavatele je, aby jednáním zadavatele (a potažmo i uchazeče) nevzniklo riziko diskriminace jiného účastníka řízení. Stejná podmínka se uplatní pro celé jednání zadavatele s uchazeči v rámci soutěžního dialogu.

Zákaz diskriminace získal velký význam i v souvislosti s liberalizací veřejného zadávání. Ta podle nové generace zadávacích směrnic spočívá v pokračování trendu snižování formalismů a administrativního zatěžování zadávacích procesů a souvisejících činností. V této souvislosti ale musí být zajištěno, že liberalizace má jasný rámec, který nerozvolní dosud aplikovanou základní regulaci veřejného zadávání. Zadavatel podle aktuálních pravidel smí stanovit požadavky v mezích regulace za předpokladu, že požadavky nebudou diskriminační, tedy výhodnější jen pro některé soutěžitele na úkor jiných soutěžitelů.

V důsledku takové, na první pohled marginální, podmínky, se zásada zákazu diskriminace stává významným aspektem veřejné kontroly nad činností zadavatelů. A získává nový rozměr, který ji povznáší na samostatnou a relevantní konstantu vedle její původně mateřské zásady rovného zacházení. Stává se měřítkem dovoleného chování zadavatele.

Zákaz diskriminace se významně projevuje zejména u soutěžitelů pocházejících z jiných zemí, než je domicil zadavatele. Již od počátku má takový soutěžitel nevýhodu spočívající v účasti na soutěži v cizím prostředí, které obvykle disponuje určitou kulturou, zákonitostmi a zejména jazykem. Často se takové nevýhody projeví v dokumentaci, kterou by měl soutěžitel předložit se svojí nabídkou. Domácí dodavatel již bývá seznámen s obvyklými požadavky zadavatele a s požadavky zákonnými a je pro něj jednodušší sestavit relevantní nabídku a doplnit ji požadovanou dokumentací. Zahraniční subjekt bude potřebovat mnohem více času a v případě, že bude třeba dokládat dokumenty, které v jeho domovské zemi nejsou obvyklé, nebo se běžně nepředkládají, vyžaduje se od něj daleko větší míra odvedené práce na tvorbě

¹⁵ K tomu viz Rozhodnutí Soudního dvora ze dne 13. listopadu 1990 Finanční prokuratura proti Andrew Marshallovi případ C-370/88 citace odstavce 21: „As far as Article 7 of the Treaty is concerned, it must be observed that that provision does not require the Member States to treat their own nationals equally. Consequently, discrimination between fishermen operating from Scottish ports and other British fishermen cannot constitute an infringement of Article 7.“ *pozn. autorky: článek 7 je v aktuálním znění SFEU článek 18.*

¹⁶ K tomu více v případě požadavků na kvalitu vína pro jednotlivé kategorie Rozhodnutí Soudního dvora ze dne 16. února 1982 Procureur de la République a ostatní proti Guy Vedel a ostatní případ 204/80.

nabídky. Často spojená s mnohem vyššími náklady, jež se nutně projeví v jím nabízené ceně v rámci kalkulace souvisejících nákladů.

Cena nabízeného plnění je určitou konstantou, kterou lze poměřovat i pravděpodobnost diskriminace. Její podstata netkví v porovnání ceny domácího a cizího produktu, ale v porovnání domácího a cizího produktu, který je na cizím trhu ve srovnatelné pozici. Znamená to, že není možné porovnávat například stejnou značku na dvou různých trzích, ale je třeba zohlednit určitá specifika těchto trhů a ke srovnání použít i různé značky, které však co do vlastností a postavení na tom kterém trhu, vykazují známky srovnatelnosti.¹⁷

Typicky diskriminační požadavky stanovené zadavateli jsou i ty, které poskytování plnění váží na tuzemské podnikatele. Tak tomu bylo v případě Lottomatica¹⁸, v němž se jednalo o zajištění elektronizace loterijního systému a příslušné počítačové vybavení. Jednou z podmínek na uchazeče o zakázku byl i požadavek, aby dodavatel byl majoritně vlastněn subjektem veřejného práva. Itálii se nepodařilo přesvědčit Komisi o tom, že by nemohl úspěšně implementovat elektronický systém loterie i jiný uchazeč a že by k tomu nemohl použít i vybavení vyrobené nebo vyvinuté mimo území Itálie.

Kromě zvýhodňování tuzemského zboží nebo dodavatele může mít znaky diskriminace i zvýhodňování konkrétních produktů. Zejména v souvislosti s globalizací výroby zboží a poskytování služeb, kde v řadě odvětví globálně funguje jen omezený počet výrobců a velké množství dodavatelů. Jeden produkt tak nabízí obrovské množství soutěžitelů a dokonce za různé ceny nebo k nim poskytuje různou úroveň služeb atp. V případě Komise proti Nizozemí¹⁹ byl projednáván případ zadání veřejné zakázky, v níž bylo požadováno, aby operačním systémem pro propojení několika počítačů byl „UNIX“, což je značka software pocházejícího z Bell Laboratories of ITT. V rozhodnutí Soudní dvůr zdůraznil, že popsat předmět zakázky musí zadavatel tak, aby nebylo užito konkrétní značky nebo výrobku, ledaže takový popis není možný. Pak smí odkázat na konkrétní značku, ale vždy s dodatkem, že lze nabídnout (a tedy i přijmout) ekvivalentní plnění. Taková značka obvykle představuje určitý standard, proto je taková výjimka možná. V daném případě se ale i strany sporu shodly na tom, že „UNIX“ není standardem operačního systému a požadavek zadavatele byl zcela zjevně diskriminační.

VÝJIMKY Z UPLATNĚNÍ ZÁSAD

Každá zásada může být prolomena pouze tehdy, existují-li k tomu objektivní důvody. Současně pro prolomení platnosti zásady musí legislativa přijmout taková opatření, která zajistí splnění účelu zadávání veřejných zakázek. Zásada rovného zacházení je prolomena typicky tehdy, zadává-li zadavatel zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění. Je to zvláštní druh zadávacího řízení, který je upraven zadávací směrnicí. Jeho specifikum spočívá v oprávnění zadavatele vyzvat k podání nabídky konkrétního dodavatele. Jednací řízení bez uveřejnění tvoří protipól otevřenému řízení. Právě ale při prolomení zásady rovného zacházení v jednacím řízení bez uveřejnění získává zásadní postavení zásada zákazu diskriminace. Ta tvoří měřítko a hranici dovoleného chování zadavatele při absenci pravidla rovného zacházení.

Poskytnutí výhody některému dodavateli tím, že je přímo k podání nabídky osloven zadavatelem a soutěžní prostředí nevytváří požadovaný tlak na plnění, musí ale nad rámec splnění podmínek zadávací směrnice splňovat i podmínky stanovené SFEU. Ta totiž umožňuje členským státům, aby v určitých případech vytvářeli výjimky z jinak platných pravidel volného

¹⁷ Příkladem může být tuzemská značka automobilu Škoda, která je preferovanou značkou a hodnota zejména ojetých vozů je na domácím trhu nadhodnocena kvůli její oblíbě a zejména jí obecně přisuzovaným vlastnostem. Tatáž značka na zahraničním trhu může ale být považována za nižší třídu a na trhu ojetin nebude vyhledávána.

¹⁸ Rozhodnutí Soudního dvora EU C-272/91 z 26. dubna 1994 Komise ES proti Itálii.

¹⁹ Rozhodnutí Soudního dvora EU C359/93 z 24. 1. 1995 Komise ES proti Nizozemí.

oběhu zboží a služeb. Typickou výjimkou je forma státní podpory (state aid). Státní podpora bývá zpravidla poskytována podnikatelům usazeným v daném členském státě. Pokud je poskytována v souladu se Smlouvou o fungování EU a současně i zadávací směrnici, není považována za formu skryté nebo i zjevné diskriminace a porušení podmínek rovného zacházení.²⁰

Vyskytují se případy, kdy zadavatelé stanoví požadavky a podmínky v souladu s vnitrostátními předpisy, které upravují oblast veřejného zadávání. Z nich pak může plynout i rozdílnost přístupu k dodavatelům, což ale není porušením zadávacích směrnic ze strany zadavatele. Vyplývá to i z judikatury, podle níž nemůže tvořit diskriminační podmínku postup zadavatele v souladu s vnitrostátní právní úpravou, která koliduje s právní úpravou platnou na území domicilu dodavatele.²¹

ZÁVĚR

Příspěvek se věnoval popisu vzniku aplikační praxe zásad veřejného zadávání a definicí předmětných zásad. Pro jejich pochopení je zcela zásadní, aby byly vykládány široce a v souvislosti s vývojem zejména v judikatuře Soudního dvora.

Ačkoliv je zřejmé, že obvykle je zásada rovného zacházení ztotožňována se zákazem diskriminace, z uvedeného vyplývá, že tento vztah je jiný. Zásady se zejména doplňují a prolínají. Ale nejsou totožné. Každá z nich má jiný původ a tedy i důvod, proč se uplatňuje na oblast veřejného zadávání. Dokonce je vyvrácena hypotéza, že by snad zásada zákazu diskriminace měla být druhotnou zásadou závislou na primární zásadě rovného zacházení. Ne výjimečně je dokonce zákaz diskriminace jedinou zásadou, která zajišťuje soutěžní prostředí souladné s evropskou zadávací směrnicí.

Obě předmětné zásady vytváří silnou ochranu soutěžitelů před chováním zadavatelů narušujícím volnou hospodářskou soutěž mezi potenciálními dodavateli založenou na pravidlech obchodování v rámci členských států Evropské unie. Staly se důležitou součástí segmentu veřejných zakázek jako specifické tržní oblasti, v níž dochází ke zvláštnímu kontraktačnímu postupu. Mají vliv na dnes snad již eliminovaném ovlivňování trhu jednotlivými státy, které svojí nákupní politikou dokázaly v minulosti podporovat vybrané oblasti produktů nebo výrobců. Ačkoliv se z jejich pohledu jednalo o legitimní státní politiku, ve společném evropském prostoru nemůže obstát, a to právě zásada rovného zacházení a nediskriminace zabezpečují.

KLÍČOVÉ SLOVÁ

Veřejné zadávání, rovné zacházení, zákaz diskriminace, zásady veřejného zadávání,

KEYWORDS

Public procurement, equal treatment, non-discrimination, public procurement principles

POUŽITÁ LITERATURA

1. ARROWSMITH, Sue. *The Law of Public and Utilities Procurement*. 2nd ed. London: Sweet, 2005. ISBN 04-217-5850-3.
2. BLAUBERGER, Michael a Rike U. KRÄMER. *European Competition vs. Global Competitiveness Transferring EU Rules on State Aid and Public Procurement Beyond Europe*.

²⁰ K tomu více viz par. 36-38 Rozhodnutí Soudního dvora ze 7. prosince 2000 ARGE Gewässerschutz a Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft.

²¹ Viz Rozhodnutí Soudního dvora ze dne 6. července 2000 Alsace International Car Services (AICS) proti Evropskému parlamentu T-139/99.

- DOI: 10.1007/s10842-012-0136-7. ISBN 10.1007/s10842-012-0136-7. Dostupné také z: <http://link.springer.com/10.1007/s10842-012-0136-7>.
3. BOVIS, Christopher. EU public procurement law. 2nd ed. Cheltenham, UK: Edward Elgar, 2012, xx, 521 s. Elgar European law. ISBN 978-0-85793-841-1.
 4. BUREŠOVÁ, K. Principy zadávacího řízení a principy hospodárnosti, účelnosti a efektivit. In *Trendy v podnikání 2016. Recenzovaný sborník příspěvků*. Plzeň: Západočeská univerzita v Plzni, 2016. ISBN: 978-80-261-0648-7.
 5. DINGEL, Dorte Dahlgaard. Public Procurement: A harmonization of the National Judicial Review of the Application of European Community Law. Haag: Kluwer Law International, 1999. ISBN 9041111611.
 6. LARSEN, K., Marianne. The new EU public procurement directives In *The new EU public procurement directives*. Copenhagen : DJOF Publishing, 2005.
 7. SÁNCHEZ GRAELLS, Albert. Public procurement and the EU competition rules. Second edition. liii, 570 pages. <http://www.bloomsbury.com/au/public-procurement-and-the-eu-competition-rules-9781849466127/>.
 8. TRIDIMAS, Takis. *The general principles of EC law*. 2. Oxford European Community Law Library: Oxford University Press, 2007. ISBN 978-0199227686.

JUDIKATURA

9. Rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 22. června 1993, C-243/89, Komise proti Dánsku, E.C.R. I-3353.
10. Rozhodnutí Soudního dvora ze dne 19. října 1977 v případě 117/76 a 16/77 Ruckdeschel proti Hauptzollamt Hamburg, E.C.R. 1753.
11. Rozhodnutí ze dne 8. října 1980 v případě C-810/79 Uberschar proti Bundesversicherungsanstalt für Angestellte, 1980, E.C.R. 2747.
12. Rozhodnutí ze dne 13. prosince 1984 případ 106/83 Sermide proti Casa Conguaglio Zucchero, 1984, E.C.R. 4209.
13. Rozhodnutí Soudního dvora ze dne 19. června 2003 případ C-315/01 Gesellschaft für Abfallentsorgungs-Technik GmbH (GAT) v Österreichische Autobahnen und Schnellstraßen AG (ÖSAG).
14. Rozhodnutí Soudního dvora ze dne 13. listopadu 1990 Finanční prokuratura proti Andrew Marshallovi případ C-370/88.
15. Rozhodnutí Soudního dvora ze dne 16. února 1982 Procureur de la République a ostatní proti Guy Vedel a ostatní případ 204/80.
16. Rozhodnutí Soudního dvora ze dne 6. července 2000 Alsace International Car Services (AICS) proti Evropskému parlamentu T-139/99.
17. Rozhodnutí Soudního dvora EU C359/93 z 24. 1. 1995 Komise ES proti Nizozemí.
18. Rozhodnutí Soudního dvora ze 7. prosince 2000 ARGE Gewässerschutz a Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft.
19. Rozhodnutí Soudního dvora EU C-272/91 z 26. dubna 1994 Komise ES proti Itálii.

KONTAKTNÉ ÚDAJE AUTORA

JUDr. Kateřina Burešová

Západočeská univerzita v Plzni

Právnická fakulta, Katedra obchodního práva

Email: kburesov@fpr.zcu.cz